

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/86/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3110010304
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3110010304.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a členov senátu JUDr. Jozefa Mészárosa a JUDr. Dušana Eckera, v trestnej veci proti obžalovanej X. O. a U. W., pre trestný čin neodvedenia dane a poistného v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 k § 148a ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 01.01.2006, o odvolaní obhajcov obžalovaných a Krajskej prokuratúry Trenčín proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 1. júla 2013, sp. zn. 1T/21/2010, na verejnom zasadnutí konanom dňa 3. júna 2014, takto

rozhodol:

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por., § 320 ods. 1 písm. c) Tr. por., § 9 ods. 1 písm. e) Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu vo vzťahu k obžalovanej X. O. s tým, že trestné stíhanie vedené proti

obžalovanej X. O., nar. XX.XX.XXXX v W., trvale bytom
P., ulica H. č. XXXX/X, t. č. vo
výkone trestu odňatia slobody v inej veci

pre skutok obžaloby Krajskej prokuratúry v Trenčíne, sp. zn. 1Kv 49/05 zo dňa 24.02.2010, právne kvalifikovaný ako trestný čin neodvedenia dane a poistného spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 148a ods. 1, 4 Tr. zák. účinného do 01.01.2006, ktorého sa mala dopustiť na tom skutkovom základe, že

obžalovaná U. W. ako podnikateľský subjekt U. W. - Autowerk so sídlom v Trenčíne, ul. Jána Halašu č.2703/6, IČO : 34 598 154 prostredníctvom obžalovanej X. O. si zabezpečila 61 fiktívnych faktúr, s uvedením vystavovateľa spoločnosti Slovlepex s.r.o. Bziny 219, 026 01 Dolný Kubín, IČO : 31 625 509 a Rustika s.r.o. Angyalova č.485/22, 967 01 Kremnica, IČO : 31 612 130 napriek tomu, že k uskutočneniu zdaniteľných plnení v nich uvedených nedošlo, obžalovaná X. O. zabezpečila k týmto faktúram tiež prináležiace fiktívne dodacie listy, fiktívne jednotné colné deklarácie a fiktívne výpisy z bankového účtu, obžalovaná U. W. tieto doklady zahrnula do účtovníctva podniku a v daňových priznaniach k dani z pridanej hodnoty za mesiace január 2004 až október 2004 si na základe nich neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty vo výške 5.053.000,-Sk (167.728,87 EUR), pričom tento nadmerný odpočet DPH bol U. W. - Autowerk správcom dane vyplatený na účet číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX vedený v S. banke a.s., odkiaľ U. W. tieto peniaze obratom vybrala a spoločne s obžalovanou X. O. ich použili pre svoju potrebu, nadmerné odpočty DPH za mesiac november 2004 vo výške 537.668,-Sk (17.847,31 EUR) a za mesiac december 2004 vo výške 537.645,-Sk (17.846,84 EUR) správca dane po kontrole neuznal a tieto vyplatené neboli,

sa z a s t a v u j e.

II.

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania krajskej prokuratorky a obžalovanej U. W. zamietajú.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 01.07.2013, sp.zn. 1T/21/2010, boli obžalované X. O. a U. W. uznané vinnými pre trestný čin neodvedenia dane a poistného v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 k § 148a ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 01.01.2006, na tom skutkovom základe, že

obžalovaná X. O. si na obžalovanú U. W. ako podnikateľský subjekt U. W. - Autowerk so sídlom v Trenčíne, ul. Jána Halašu č.2703/6, IČO : 34 598 154 zabezpečila 61 fiktívnych faktúr, s uvedením vystavovateľa spoločnosti Slovpex s.r.o. Bziny 219, 026 01 Dolný Kubín, IČO : 31 625 509 a Rustika s.r.o. Angyalova č.485/22, 967 01 Kremnica, IČO : 31 612 130 napriek tomu, že k uskutočneniu zdaniateľných plnení v nich uvedených nedošlo, obžalovaná X. O. zabezpečila k týmto faktúram tiež prináležiace fiktívne dodacie listy, fiktívne jednotné colné deklarácie a fiktívne výpisy z fiktívneho bankového účtu vo Q., a.s., pobočka Martin, o ktorom obžalovaná U. W. vedela, že bol založený bez jej súhlasu, a obžalovaná U. W. tieto doklady zahrnula do účtovníctva podniku a v daňových priznaniach k dani z pridanej hodnoty za mesiace január 2004 až október 2004 si na základe nich neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty vo výške 5.053.000,-Sk (167.728,87 EUR), pričom tento nadmerný odpočet DPH bol U. W. - Autowerk správcom dane vyplatený na účet číslo XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v S. banke a.s., odkiaľ U. W. tieto peniaze obratom vybrala a spoločne s obvinenou X. O. ich použili pre svoju potrebu, nadmerné odpočty DPH za mesiac november 2004 vo výške 537.668,-Sk (17.847,31 EUR) a za mesiac december 2004 vo výške 537.645,-Sk (17.846,84 EUR) správca dane po kontrole neuznal a tieto vyplatené neboli, pričom vzhľadom na uvedené okolnosti obžalovanej U. W. muselo byť zrejmé, že sa jedná o fiktívne podnikanie na jej meno a ľarchu.

Za to bola obžalovaná X. O. odsúdená podľa § 221 ods. 4 v spojení s § 38 ods. 2 a § 36 písm. j) a § 37 písm. h) za použitia § 42 ods. 1 a § 41 ods. 2 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov a 6 mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého bola podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. zaradená do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Zároveň bol podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušený výrok o treste, uložený obžalovanej X. O. rozsudkom Okresného súdu Martin, sp. zn. 2T/76/2011 zo dňa 27.10.2011, ktorým jej bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov nepodmienečne a súčasne boli zrušené výroky o trestoch trestného rozkazu Okresného súdu Žilina, sp. zn. 22T/126/2009 zo dňa 31.03.2010 a rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/11/2008 zo dňa 02.02.2011, rozsudkom Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 1T/58/2012 zo dňa 19.11.2012, ktorým bolo u obžalovanej X. O. upustené od uloženia súhrnného trestu pre zločin neodvedenia dane a poistného spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., a to s poukazom na trest uložený rozsudkom Okresného súdu Martin, sp. zn. 2T/76/2011 zo dňa 27.10.2011, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) a § 42 ods. 2 Tr. zák. súd obžalovanej X. O. uložil trest prepadnutia vecí, a to elektronického písacieho stroja Consulta 180 DS ELP D-90449.

Obžalovaná U. W. bola podľa § 148a ods. 4 v spojení s § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 01.01.2006 odsúdená na trest odňatia slobody vo výmere 2 roky. Podľa § 58 ods. 1 písm. a) a § 59 ods. 1 Tr. zák. účinného do 01.01.2006 bol obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmienečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení napadla odvolaním obžalovaná X. O. a v zákonnej lehote U. W. proti výroku o vine a treste, pričom odvolanie v neprospech oboch obžalovaných proti výroku o treste podala aj krajská prokurátorka.

Obžalovaná O. v písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajcu JUDr. Košaru uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za nesprávny pre neúplne zistený skutkový stav vecí, nevykonanie navrhovaných dôkazov a nesprávne skutkové zistenia súdu prvého stupňa. Obhajca obžalovanej pomerne obsiahlo poukázal na skutočnosť, že podľa výpovede obžalovanej O. to bola práve svedkyňa C. O., ktorá stála za činnosťou viacerých firiem a ktorá prepisovala firmy na rôzne osoby za odplatu. Napokon táto je trestne stíhaná v niektorých prípadoch na iných súdoch, pričom predstiera demenciu. Doplnenie dokazovania lustráciou za účelom zistenia konaní vedených proti C. O. prvostupňový súd

zamietol. Pokiaľ ide o svedkyňu N. N. jej dôveryhodnosť je podľa názoru obhajoby spochybnená, keďže táto takmer v každom trestnom konaní vypovedá niečo iné. Napriek tomu prvostupňový súd vinu obžalovanej O. mal preukázanú aj výpoveďou tejto svedkyne. V ďalšom obhajoba namietala znalecký posudok z odboru písomznanectva, ktorým malo byť preukázané, že pisateľom podpisov na dodacích listoch a faktúrach je obžalovaná O., nakoľko podpisy boli porovnávané s písomnosťami, ktoré v trestnom konaní predložila spoluobžalovaná W.. Taktiež vykonanými dôkazmi nebolo dokázané, že pečiatky zaistené pri domovej prehliadke patrili skutočne obžalovanej O. vzhľadom na to, že na nich neboli zaistené žiadne daktyloskopické stopy, pričom obžalovaná O. popiera, že by pečiatky patrili jej, museli ich do domu vniesť tretie osoby, ktoré ju navštevovali. Pokiaľ ide o výpoveď U. M., ktorá mala usvedčovať obžalovanú O. obhajoba poukázala na skutočnosť, že v inej trestnej veci vedenej na Okresnom súde v Trenčíne vypovedala o spôsobe podnikania za spoločnosť HESIM, s.r.o., inak. Taktiež pokiaľ ide o výpoveď a tvrdenie spoluobžalovanej W., že ona iniciovala trestné konanie a podieľala sa na objasnení skutku, toto nie je pravdivé, nakoľko trestné stíhanie bolo začaté na podklade oznámenia P. U..

V ďalšom obhajoba vyčíta napadnutému rozsudku, že nezodpovedá ustanoveniu § 163 Tr. por., nakoľko trestný čin v ňom nie je presne označený v zmysle § 9 Tr. por. a skutkové zistenia sú odôvodnené v podstate len uvedením dôkazov, ktoré boli vykonané. Z obsahu spisu tiež nie je zrejmé, ako sa súd prvého stupňa vysporiadal s obhajobou obžalovanej.

Napokon konaniu predchádzajúcemu výroku o treste obhajoba vytýkala, že prvostupňový súd nevykonával dokazovanie prečítaním podstatného obsahu spisu, ku ktorému ukladal súhrnný trest, t. j. trestný spis 2T/76/2011 Okresného súdu Martin a trestný spis Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 1T/58/2012. Navyše prvostupňový súd mal obžalovanej priznať aj ďalšiu poľahčujúcu okolnosť, a to spoluprácu s vyšetrovacími orgánmi pri objasňovaní jej trestnej činnosti, keďže už v roku 2009 podala trestné oznámenie, v ktorom popisovala činnosti skupiny firiem, za ktorými stála C. O.. Z uvedeného dôvodu mal prvostupňový súd ukladať trest s prihliadnutím na prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností. Taktiež podľa názoru obhajoby prvostupňový súd nedostatočne odôvodnil výrok o treste odňatia slobody, pričom sa nevysporiadal s viacerými skutočnosťami, a to najmä dĺžkou trestného konania, čo odôvodňuje použitie ustanovenia § 39 Tr. zák. Preto obžalovaná prostredníctvom obhajcu navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

V písomných dôvodoch odvolania podaných prostredníctvom obhajcu JUDr. Kanabu obžalovaná W. uvádzala, že odvolanie podáva proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku, pričom na základe vykonaného dokazovania aj po vrátení veci odvolacím súdom na nové prejednanie a rozhodnutie nebol preukázaný jej nepriamy úmysel vo vzťahu k žalovanému trestnému činu. Ako podnikateľský subjekt postupovala s maximálnym presvedčením, že dokumenty, ktoré vystavovala a podpisovala sú riadnymi daňovými dokladmi a nič nenasvedčovalo k opaku. Jej postavenie majiteľky podniku bolo iba formálne a nemala ako prísť na to, že doklady sú falšované. Bez jej pomoci by samotné vyšetrovanie trvajúce 7 rokov by pravdepodobne trvalo ešte dlhšie. Nikdy nemala ani len podozrenie, že by sa mohlo jednáť o nelegálne konanie a ona by mala byť spolupáchateľkou. Všetky dôkazy je potrebné vyhodnotiť jednotlivo aj v jeho vzájomných súvislostiach pri konštatovaní nepriameho úmyslu, teda či urobila všetko pre to, aby mohla mať vedomosť o páchaní trestného činu a tomuto zabrániť. S ohľadom na všetky okolnosti je presvedčená, že nič nezanedbala a nemala možnosť odhaliť podvod, ktorého sa v jej mene dopustila obžalovaná O.. Samotná skutočnosť, že je zle podaná obžaloba a obžalovanú O. je možné uznať vinnou iba za predpokladu uznania viny aj jej osoby, nemôže byť na jej neprospech. Prokuratúra mala postupovať tak, aby obžalovaná O. mohla byť uznaná vinnou nie z trestného činu nedovedenia dane a poisťného ale z trestného činu podvodu a ona by bola oslobodená spod obžaloby. Na rozdiel od obžalovanej O., ju neusvedčuje ani jeden svedok, znalecké posudky potvrdili, že to bola práve O., ktorá vypisovala dokumenty, na základe ktorých ona viedla účtovníctvo. Pritom O. vystupuje aj v iných konaniach, kde postup je zhodný s postupom v prejednávanej veci. V tom čase mala vo vzťahu k obžalovanej O. dôveru, vždy konala v presvedčení, že doklady sú legálne a automatická aplikácia tzv. nepriameho úmyslu by nasvedčovala tomu, že je potrebné obžalovať a uznávať vinných všetkých podnikateľov, ktorí boli podvedení tak ako ona. Poukázala pri tom na obdobný prípad vo veci obžalovanej U. M., ktorá bola rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne spod obžaloby oslobodená. V ďalšom poukázala na svoje osobné pomery, keď sa stará o svojho maloletého syna, nemá žiadnu rodinu a nevlastní žiadny majetok, pričom byt, v ktorom býva je zaťažený a v prípade, že by daňový úrad začal voči jej osobe uplatňovať náhradu škody, zostala by na ulici. Ak by jej dokonca bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, tento by mal dopad na jej syna,

o ktorého sa nemá kto postarať. Preto žiadala, aby krajský súd po prehodnotení dôkaznej situácie zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. a vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie, prípadne aby sám vo veci rozsudkom rozhodol tak, že ju podľa § 285 písm. c) Tr. por. oslobodí spod obžaloby.

Krajská prokurátorka podala taktiež odvolanie proti rozsudku, a to proti výroku o treste u obžalovanej U. W., ktorým sa domáhala uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do I. nápravno-výchovnej skupiny a vo vzťahu k obžalovanej X. O., ktorým sa domáhala uloženia prísnejšieho súhrnného nepodmienečného trestu odňatia slobody. V písomnom odôvodnení odvolania prokurátorka uviedla, že vo vzťahu k obžalovanej X. O. považuje rozsudok za neprimerane mierny. Nedostatočne prihliadol na závažnosť žalovaného skutku a jej sklonu k páchaniu ekonomickej trestnej činnosti, ako aj závery znaleckého skúmania o neistej resocializácii a tiež k spôsobeniu škody veľkého rozsahu. S prihliadnutím na osobu obžalovanej a možnosti jej nápravy so zvýraznením predchádzajúceho viacnásobného potrestania súdom, charakter a závažnosť spáchaného trestného činu ako aj generálnu a individuálnu prevenciu, nedosiahne uložený súhrnný trest vo výmere 11 rokov a 6 mesiacov očakávaný prevýchovný účel.

Vo vzťahu k obžalovanej W. prokurátorka uviedla, že v konkrétnom prejednávanom prípade okresný súd nesprávne aplikoval ustanovenie § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody, pričom vedenie riadneho života pred spáchaním žalovaného skutku, ako aj po jeho spáchaní, spolupráca s vyšetrovacími orgánmi pri objasňovaní trestnej činnosti, menší podiel na spáchaní žalovaného skutku ani osoba obžalovanej nepredstavujú také mimoriadne okolnosti odôvodňujúce použitie citovaného mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia. V jej prípade je potrebné vziať do úvahy aj spôsobenie škody veľkého rozsahu, preto navrhla, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste u oboch obžalovaných a sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol tak, že obžalovanej X. O. uloží prísnejší súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody za použitia § 42 ods. 1 a § 41 ods. 2 Tr. zák. a obžalovanej U. W. uloží nepodmienečný trest odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Krajská prokurátorka sa tiež písomne vyjadrila k odvolaniam obžalovaných X. O. a U. W., pričom skonštatovala, že podľa jej názoru konanie obžalovanej O. bolo jednoznačne vykonanými dôkazmi preukázané v celom rozsahu, pričom poukázala na výpoveď spoluobžalovanej U. W., svedecké výpovede U. M., C. O. a N. N., ako aj znalecký posudok z odboru písomoznalectva. Zabezpečené dôkazy vytvárajú ucelenú reťaz navzájom sa dopĺňajú a nie sú pochybnosti o ich hodnovernosti, pričom vo svojom súhrne usvedčujú obžalovanú O. zo spáchania žalovaného skutku. Aj pokiaľ ide o obžalovanú U. W., v jej prípade považuje konanie uvedené v obžalobe taktiež za preukázané, pričom jej obrana spočívala v tom, že nevedela o fiktívnych obchodoch a vývozoch a vlastne bola spoluobžalovanou O. uvedená do omylu. Bolo však preukázané, že W. bola jedinou konateľkou podnikateľského subjektu U. W. - Autowerk so sídlom v Trenčíne, avšak ona sama neuskutočnila žiadne obchody v rámci svojho podnikania, na základe ktorých by mohla žiadať o vrátenie DPH, napriek tomu tak urobila. V rámci uplatneného nároku sama podpisovala účtovné doklady, viedla účtovníctvo, zastupovala firmu na daňovom úrade, podpisovala daňové priznania a taktiež vedela, že vyplatené sumy za odpočty DPH, ktoré vyberala zo svojho účtu, boli vkladané na účet syna obžalovanej O., hoci celú činnosť v mene jej spoločnosti vykonávala obžalovaná O.. Tým preberala zodpovednosť za zákonnosť podnikania. Konanie uvedené v obžalobe sa dopustila vo forme nepriameho úmyslu, čomu nasvedčuje aj skutočnosť, že vedela o tom, že obžalovaná O. založila na jej meno účet vo Q. Martin, nosila jej mesačné výpisy z účtu, podpisovala všetky súvisiace doklady a nikdy nežiadala od obžalovanej O. zmluvy o dodávke tovaru, údaje o spôsobe prepravy, hoci mala z podnikania skúsenosti. Pokiaľ obžalovaná W. namieta právnu kvalifikáciu žalovaného skutku (vo vzťahu k nej) s ohľadom na obžalovanú O., ktorá nebola daňovým subjektom majúcim oprávnenie uplatňovať odpočet DPH, k tomu prokurátorka uviedla, že nič nebránilo súdu na základe dokazovania upresniť skutok a kvalifikovať konanie obžalovanej O. na rozdiel od obžaloby inak, napríklad ako trestný čin podvodu. V závere navrhla, aby odvolací súd odvolania oboch obžalovaných ako nedôvodné zamietol a pokiaľ ide o výrok o treste, zotrvala na podanom odvolaní v neprospech oboch obžalovaných.

K odvolaniu prokurátorky sa prostredníctvom obhajcu vyjadrila obžalovaná X. O. s tým, že s odôvodnením odvolania prokurátorky nesúhlasí. Poukázala na svoje písomné odvolanie, ktoré podala

prostredníctvom obhajcu, ďalej na účel trestu, jej spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní, dobré hodnotenie z doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody ako aj na iné mediálne známe prípady, kedy bol páchatelovi uložený za obdobné pokračujúce trestné činy trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov a kedy sa škoda pohybovala v desiatkach miliónoch eur, čo je neporovnateľné s jej prípadom. Preto navrhla odvolanie prokurátorky ako nedôvodné zamietnuť.

K odvolaniu prokurátorky sa písomne vyjadrila aj U. W. prostredníctvom svojho obhajcu, pričom sa v plnej miere pridrжала dôvodov svojho odvolania. Navyiac poukázala na skutočnosť, že zo samotného písomného odôvodnenia odvolania prokurátorky možno vyvodíť, že ona ako obžalovaná bola oklamaná spoluobžalovanou O., keď prokurátorka uvádza, že to bola „X. O., ktorá zabezpečila fiktívne faktúry, dodacie listy, jednotné colné deklarácie a výpisy z bankového účtu a tieto dodala W., aby ich zahrnula do účtovníctva podniku. Keďže bola priateľkou W., táto jej verila.“ Ak samotná prokurátorka nadobudla dojem, že ona, teda U. W., bola oklamaná, nie je možné v jej prípade aplikovať tzv. konanie vo forme nepriameho úmyslu a požadovať ukladanie nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Napokon obžalovaná X. O. doplnila prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie s tým, že obhajca navrhol vykonať vo veci ďalšie dôkazy, a to výsluchom svedka P. W., ktorý je ako obžalovaný v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde v Žiline, sp. zn. 3T/78/2008, zadovážením správy od prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina o vybavení žiadosti obžalovaného W., ktorý predniesol ústne do zápisnice o hlavnom pojednávaní na Okresnom súde v Žiline dňa 27.05.2013 ako aj pripojiť predmetný trestný spis 3T/78/2008 vedený na Okresnom súde v Žiline. K tejto žiadosti obhajca pripojil zápisnicu o hlavnom pojednávaní konanom na Okresnom súde Žilina v trestnej veci, sp. zn. 3T/78/2008 zo dňa 27.05.2013 a výpis zo zoznamu páchatelov na osobu F. Q., ktoré podľa jeho názoru podporujú obranu obžalovanej X. O., že jej nepatrili pečiatky, ktoré boli nájdené pri domovej prehliadke.

Na verejnom zasadnutí o odvolaniach, prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla zrušiť napadnutý rozsudok vo výrokoch o treste u oboch obžalovaných s tým, aby odvolací súd sám rozhodol tak, že obžalovanej X. O. uloží prísnejší súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody za použitia § 42 ods. 1 a § 41 ods. 2 Tr. zák. a obžalovanej U. W. uloží nepodmienečný trest odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby so zaradením na výkon trestu do I. nápravno-výchovnej skupiny. Návrh na doplnenie dokazovania prednesený obžalovanou X. O. navrhla odmietnuť a pokiaľ ide o odvolania obžalovanej X. O. a U. W., tieto navrhla ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovanej O. na verejnom zasadnutí žiadal doplniť dokazovanie vo veci, tak ako bolo uvedené v písomnom návrhu na doplnenie dokazovania. V súlade s písomnými dôvodmi odvolania žiadal zrušiť podľa § 321 ods. 1 písm. a) až e) Tr. por. napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. Alternatívne navrhol, aby po zrušení napadnutého rozsudku v celom rozsahu odvolací súd sám rozhodol tak, že obžalovanú X. O. spod obžaloby oslobodí. V prípade, ak by odvolací súd výrok o vine ponechal nedotknutý, navrhol upustiť od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na existujúce poľahčujúce okolnosti, pričom uložený trest predchádzajúcim rozsudkom považuje za dostačujúci. V prípade, ak by odvolací súd nevzhladol ani dôvody na zrušenie výroku o treste, žiadal zrušiť výrok o spôsobe jeho výkonu s tým, aby obžalovaná O. bola zaradená do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Odvolanie krajskej prokurátorky navrhol zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajca obžalovanej U. W. na verejnom zasadnutí uviedol, že návrh obžalovanej O. na doplnenie dokazovania navrhuje odmietnuť. S poukazom na písomné dôvody odvolania vo vzťahu k jeho klientke žiadal zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a U. W. spod obžaloby oslobodiť, nakoľko podľa ich názoru bolo preukázané, že skutok uvedený v obžalobe spáchala samotná obžalovaná O.. Odvolanie krajskej prokuratúry vo vzťahu k jeho klientke navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaná X. O. na verejnom zasadnutí zotrvala na písomnej žiadosti na vykonanie dôkazov, v ostatnom sa v plnej miere pridrжала slov svojho obhajcu a žiadala, aby odvolací súd rozhodol v zmysle návrhu svojho obhajcu s tým, že sa prikláňa ku všetkým trom alternatívam.

Obžalovaná U. W. na verejnom zasadnutí sa pridrжала slov svojho obhajcu a žiadala, aby ju odvolací súd po zrušení napadnutého rozsudku v celom rozsahu spod obžaloby oslobodil, pretože nemala žiadnu vedomosť o páchaní prejednávanej trestnej činnosti.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd preskúmajúc napadnutý rozsudok v intenciách § 317 Tr.por. zistil, že odvolanie obžalovanej X. O. je čiastočne dôvodné, i keď z iných dôvodov ako uvádzala v odvolaní a odvolania obžalovanej U. W. a krajskej prokurátorky sú naopak nedôvodné.

Úvodom je nutné uviesť, že okresný súd vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie a odvolací súd uvádza, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, pri ktorom súd prvého stupňa postupoval podľa ustanovení Trestného poriadku, pričom v konaní nezistil žiadne chyby, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie stavu veci tak, ako je uvedený v rozsudku okresného súdu, ktorý na základe vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové a právne závery, pričom sa podrobne zaoberal dôkazmi, tak jednotlivo ako aj v súhrne, svoje rozhodnutie riadne vysvetlil v jeho odôvodnení, ktoré je v intenciách ustanovenia § 168 Tr. por. Pokiaľ obžalovaná X. O. sponchybovala dôveryhodnosť svedkýň C. O., N. N. s tým, že to bola práve svedkyňa O., ktorá vytvorila sieť aktívnych firiem a písala ich na cudzie osoby, pričom tiež organizovala ich činnosť, odvolací súd uvádza, že svedecké výpovede týchto svedkýň len podporne dokazujú obdobné konanie obžalovanej O. vo vzťahu k iným firmám, avšak súčasne tieto výpovede zapadajú do uceleného radu ďalších usvedčujúcich dôkazov vo vzťahu k prejednávanému skutku je najmä výpoveď spoluobžalovanej U. W., korešpondujúcej s výpoveďou svedkyne U. M., ale aj ďalšími dôkazmi, tak ako ich konštatoval súd prvého stupňa. Napokon to, že obžalovaná O. obdobným spôsobom vykonávala fiktívnu vymyslenú obchodnú činnosť pod menom a na účet cudzích podnikateľských subjektov vyplýva aj z rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 8T/58/2007 zo dňa 09.04.2009 vo veci M., na čo poukázal už súd prvého stupňa, ale aj z toho, že za takúto trestnú činnosť už bola právoplatne odsúdená. Preto ani odvolací súd nepovažoval námietku o nedôveryhodnosti uvedených svedkýň a s tým súvisiace návrhy na doplnenie dokazovania za opodstatnené. Napokon ďalšími dôkazmi svedčiacimi o aktívnej a podstatnej miere obžalovanej na žalovanom skutku sú tiež závery súdnej znalkyne o odboru písomoznalctva, z ktorého vyplýva, že to bola práve obžalovaná O., kto podpisoval faktúry a dodacie listy s pečiatkou spoločností Slovpex, s.r.o. a Rustika, s.r.o. Neobstojí pritom námietka obhajoby vo vzťahu k záverom znaleckého posudku, že podpisy boli porovnávané s písomnosťami, ktoré v trestnom konaní predložila spoluobžalovaná W.. Z posudku je zrejmé, že okrem písomností predložených W. boli ako porovnávací materiál použité dva listy obžalovanej O. adresované vyšetrovateľovi, prvý zo dňa 10.03.2008 a druhý zo dňa 29.09.2008, pričom najmä u druhého, ktorým vyšetrovateľovi oznamovala údaje k pobytu, nemá ani odvolací súd pochybnosti, že bol napísaný obžalovanou O.. Napokon zo zápisnice o domovej prehliadke vyplýva, že pri prehliadke boli u obžalovanej nájdené a zaistené pečiatky rôznych štátnych orgánov (súdov, správy katastra, daňových úradov, zdravotných poisťovní, Generálnej prokuratúry, notárov, súdnych znalcov a rôznych obchodných spoločností). Obranu obžalovanej, že pečiatky nepatrili jej, ale museli ich do domu vniesť tretie osoby, ktoré ju navštevovali, považoval aj odvolací súd za účelovú. Nasvedčuje tomu dokazovanie a rozsudok Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 8T/58/2007 zo dňa 09.04.2009 vo veci M., ktorý okresný súd oboznámil a z ktorého vyplýva, že svedok P. M., ktorý s obžalovanou žil od roku 2003 do roku 2007, videl u nej množstvo pečiatok. Vzhľadom k tomu ani neakceptoval návrh obhajoby na doplnenie dokazovania pred rozhodnutím odvolacieho súdu výsluchom P. W., ktorý je ako obžalovaný v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde v Žiline, sp. zn. 3T/78/2008, zadovážením správy od prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina o vybavení žiadosti obžalovaného W., ktorý predniesol ústne do zápisnice o hlavnom pojednávaní na Okresnom súde v Žiline dňa 27.05.2013, pripojením predmetný trestný spis a ktoré by mali preukazovať, že pečiatky nepatrili obžalovanej. Napokon samotné vlastníctvo pečiatok nie je z pohľadu skutkového stavu dôležité, podstatná v tej súvislosti je preukázaná skutočnosť, že práve obžalovaná O. podpisovala falošné faktúry a dodacie listy s pečiatkou spoločností Slovpex, s.r.o. a Rustika, s.r.o. a tieto okrem iných dokladov predkladala spoluobžalovanej na zavedenie do účtovníctva. Uvedené spolu s dôkazmi o falošných dodávateľských faktúrach a dodacích listoch, falošných prepravných a colných dokladoch, falošných výpisov z banky, výpoveďami zamestnancov daňovej správy a listinnými dôkazmi o nezrealizovaní vývozu tovaru, ako aj výpoveďami zástupcov spoločností Slovpex, s.r.o. a Rustika, s.r.o. a ďalších dôkazov, tak ako sú podrobne konštatované v napadnutom rozsudku, aj podľa názoru odvolacieho

súdu nepochybne preukazujú skutkový stav ustálený súdom prvého stupňa. V konečnom dôsledku v rozpore s tvrdením obžalovanej O. o jej nevine je aj preukázaná skutočnosť, že drvivá väčšina peňažných prostriedkov poukazovaných na účet obžalovanej W. v S. banke a.s. ako odpočty DPH, skončili na účte syna obžalovanej O., U. O., ku ktorému mala ona jediná dispozičné právo, pričom medzi prevodmi existuje bezprostredná časová následnosť. Vyššie uvedené skutočnosti sú len tie najdôležitejšie, na ktoré odvolací súd považoval nutné poukázať z hľadiska podaného odvolania obžalovanej O. ku skutkovému stavu, pričom jej odvolanie v tomto smere nebolo dôvodné, nakoľko zabezpečené dôkazy aj podľa odvolacieho súdu vytvárajú ucelenú reťaz, navzájom sa dopĺňajú a nie sú pochybnosti o ich hodnovernosti a vo svojom súhrne usvedčujú obžalovanú O. zo spáchania skutku.

Taktiež odvolací súd odvolanie obžalovanej U. W. s poukazom na súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie považoval za nedôvodné. Dôkazmi bola preukázaná i jej účasť na skutku, tak ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa. Obžalovaná W. odvolaním v podstate namietala, že dokazovaním jej nebol preukázaný úmysel, a to ani nepriamo k žalovanému trestnému činu a teda je nesprávny záver o jej vine. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na vykonané dokazovanie z ktorého vyplynulo, že obžalovaná W. bola jedinou konateľkou podnikateľského subjektu U. W. - Autowerk so sídlom v Trenčíne a sama podpisovala relevantné doklady vystavené do zahraničia, ktoré sama vypisovala a podpisovala, viedla účtovníctvo, zastupovala citovanú firmu na daňovom úrade, podpisovala daňové priznania a tiež žiadala o vrátenie nadmerného odpočtu DPH, pričom ona vyberala peniaze, ktoré prišli od správcu dane a odovzdávala ich spoluobžalovanej O., pričom súčasne vedela, že táto ich dávala na účet svojho syna. Nie je pravdivé jej tvrdenie, že nikdy nemala žiadne podozrenie o zákonnosti postupu spoluobžalovanej O. a pravosti ňou predkladaných dokladov. Sama totiž uvádzala vo svojej výpovedi, že určitú pochybnosť mala, keď jej obžalovaná O. oznámila, že v januári 2004 založila na jej meno účet vo Q., a. s. pobočka Martin. Napriek uvedenému si nijako nepreverila dôležité skutočnosti súvisiace s realizáciou transakcií, na základe ktorých následne žiadala o vrátenie nadmerného odpočtu DPH. Pritom ona sama neuskutočnila žiadne také obchody v rámci svojho podnikania (tie mala realizovať obžalovaná O.), ktoré by ju oprávňovali žiadať o vrátenie DPH, pričom ona osobne vyberala peniaze vrátené správcom dane z účtu a tieto z väčšej časti odovzdala spoluobžalovanej O. a vedela, že táto ich ukladá na účet svojho syna, ku ktorému mala dispozičné oprávnenie len X. O.. Keďže obžalovaná W. vzhľadom na dĺžku svojho podnikania mala nepochybne skúsenosti a znalosti z tejto oblasti, tieto skutočnosti odôvodňovali aj podľa názoru odvolacieho súdu záver, že obžalovaná W. sa žalovaného konania dopustila vo forme nepriameho úmyslu.

Vo vzťahu k právnomu posúdeniu konania oboch obžalovaných prvostupňový súd teda taktiež správne konštatoval, že ich konanie napíňa s prihladnutím k ustanoveniu § 2 ods.1 Tr.zák. č. 300/2005 v znení neskorších predpisov znaky trestného činu neodvedenia dane a poistného spáchaného spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 148a ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 01.01.2006, pretože si spoločným konaním neoprávnene uplatnili nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech a čin spáchali s poukazom na ustanovenie § 89 ods. 13 Tr. zák. účinného do 01.01.2006 vo veľkom rozsahu.

Následne však odvolací súd zistil, že vo vzťahu k obžalovanej X. O. existuje vo veci prekážka rozhodnutej veci, ktorou je rozsudok Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 1T/58/2012 zo dňa 19.11.2012, právoplatného tým istým dňom, ktorým bola X. O. uznaná vinnou z trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., ktorého čiastkových útokov sa dopustila v dňoch 21.01.2005, 22.05.2005 a dňa 24.03.2005, pričom skutkov sa dopustila rovnakým spôsobom vykonania ako v prejednávanej veci a Okresný súd Piešťany upustil od uloženia súhrnného trestu u obžalovanej X. O. vzhľadom na súhrnný trest uložený jej rozsudkom Okresného súdu Martin, sp. zn. 2T/76/2011 v trvaní 11 rokov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia, nakoľko ho považuje na ochranu spoločnosti a jej nápravu za dostatočný.

Podľa § 89 ods. 19 <aspi://module='ASPI'&link='140/1961 Zb.%252389'&ucin-k-dni='30.12.9999'> zák. č. 140/1961 Zb. <aspi://module='ASPI'&link='140/1961 Zb.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> v znení neskorších predpisov, účinného v čase spáchania skutkov - pokračovaním v trestnom čine sa rozumie také konanie, ktorého jednotlivé čiastkové útoky vedené jednotným zámerom napíňajú skutkovú podstatu rovnakého trestného činu, sú spojené rovnakým alebo podobným spôsobom vykonania a blízkou súvislosťou v čase a predmete útoku.

Podľa § 89 <aspi://module='ASPI'&link='300/2005 Z.z.%252389'&ucin-k-dni='30.12.9999'> ods. 20 Tr. zák. ak obvinený pokračuje v konaní, pre ktoré je stíhaný, aj po oznámení vznesenia obvinenia, posudzuje sa takéto konanie od tohto úkonu ako nový skutok.

Keďže obvinenie bolo X. O. vo veci odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 1T/58/2012 vznesené dňa 22.07.2011 a v prejednávanej veci dňa 08.09.2008, vychádzajúc z dikcie ustanovenia § 89 ods. 19 <aspi://module='ASPI'&link='300/2005 Z.z.%252389'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, ods. 20 <aspi://module='ASPI'&link='300/2005 Z.z.%252389'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. zák. je nespochybniteľné, že protiprávne konanie obvinenej O., ktorého sa dopustila v aktuálne prejednávanej veci nepochybne tvorí čiastkový útok jedného pokračovacieho trestného činu neodvedenia dane a poistného spáchaného spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 148a ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 01.01.2006 s tromi čiastkovými útokmi, spáchanými v dňoch 21.01.2005, 22.05.2005 a 24.03.2005 a pre ktoré bola odsúdená rozsudkom Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 1T/58/2012 zo dňa 19.11.2012, a to aj napriek skutočnosti, že Okresný súd Piešťany posúdil konanie podľa Trestného zákona účinného od 01.01.2006. Posudzujúc konanie všetkých čiastkových útokov ako celku, by totiž nepochybne prichádzalo do úvahy tieto kvalifikovať s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 podľa § 148a ods. 1, ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. <aspi://module='ASPI'&link='140/1961 Zb.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> v znení neskorších predpisov.

Podľa § 9 ods. 1 písm. e) Tr. poriadku trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak ide o osobu, proti ktorej sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom súdu alebo bolo právoplatne zastavené, podmienčne zastavené a obvinený sa osvedčil alebo sa skončilo schválením zmluvy a zastavením trestného stíhania, ak rozhodnutie nebolo v predpísanom konaní zrušené.

Podľa § 281 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005 Z.z.%2523281'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por. súd zastaví trestné stíhanie, ak na hlavnom pojednávaní zistí, že je tu niektorá z okolností uvedených v ustanovení § 9 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005 Z.z.%25239'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por.

Podľa § 320 ods. 1 písm. c) <aspi://module='ASPI'&link='301/2005 Z.z.%2523320'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por. odvolací súd napadnutý rozsudok zruší a trestné stíhanie zastaví, ak zistí, že je tu niektorá z okolností, ktoré by odôvodňovali zastavenie trestného stíhania súdom prvého stupňa podľa § 281 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005 Z.z.%2523281'&ucin-k-dni='30.12.9999'> alebo ods. 2 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005 Z.z.%2523281'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por.

S poukazom na vyššie uvedené potom odvolací súd musel skonštatovať, že súd prvého stupňa prehliadol tieto okolnosti u obžalovanej X. O. a nepostupoval v súlade so zákonom, keď vo vzťahu k nej rozhodol rozsudkom, ktorým ju uznal vinou napriek tomu, že vo veci existovala prekážka právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 9 ods. 1 písm. e) <aspi://module='ASPI'&link='301/2005 Z.z.%25239'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por., ktorú predstavoval rozsudok Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 1T/58/2012 zo dňa 19.11.2012. O existencii tohto rozsudku krajský súd vedel, tento je založený v trestnom spise.

Preto odvolací súd z podnetu odvolania obžalovanej podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por., § 320 ods. 1 písm. c) Tr. por., § 9 ods. 1 písm. e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu vo vzťahu k obžalovanej X. O. s tým, že trestné stíhanie vedené proti obžalovanej X. O. pre skutok uvedený v obžalobe Krajskej prokuratúry v Trenčíne, sp. zn. 1Kv 49/05 zo dňa 24.02.2010, právne kvalifikovaný ako trestný čin neodvedenia dane a poistného spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 148a ods. 1, 4 Tr. zák. účinného do 01.01.2006 zastavil. Nezaoberal už potom dôvodmi odvolania obžalovanej vo vzťahu k trestu.

Naopak u obžalovanej U. W. odvolací súd z dôvodov uvedených vyššie nezistil žiadne pochybenie súdu prvého stupňa týkajúce sa zisteného skutkového stavu a právneho posúdenia, preskúmal aj výrok o treste napadnutého rozsudku a dospel k záveru, že tento nie je v rozpore so zákonom. Prvostupňový súd v súlade so zákonom prihliadol na všetky skutočnosti a zásady dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatelky, jej pomery a možnosti nápravy, pričom odvolací súd sa nestotožnil s názorom prokuratorky, že by v tomto konkrétnom prípade neboli splnené podmienky pre použitie ustanovenie §

40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody a trest odňatia slobody uložený súdom prvého stupňa vo výmere 2 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky je neprimerane mierny. Odvolací súd uvádza, že aj keď na jednej strane je nutné skonštatovať pomerne vysokú závažnosť protispoločenského konania obžalovanej s poukazom na spôsobený následok, na druhej strane odvolací súd vzal do úvahy skutočnosť, že jej nič nepriťažovalo, naopak boli zistené poľahčujúce okolnosti v zmysle § 33 písm. g), j) Tr.zák., teda že pred spáchaním trestného činu viedla riadny život a pri objasňovaní trestnej činnosti napomáhala orgánom činným v trestnom konaní. Nie bez významu je tiež skutočnosť, že od spáchania trestného činu uplynula už pomerne dlhá doba. O osobe obžalovanej U. W. bolo zistené, že sa sama stará o svojho maloletého syna, nemá žiadnu rodinu. Aj odvolací súd po zhodnotení všetkých kritérií pre ukládanie trestu dospel k záveru, že trest uložený v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby 5 až 12 rokov podľa ustanovenia § 148a ods. 4 Tr. zák. č.140/61 Zb. v znení neskorších predpisov, by bolo pre obžalovanú s ohľadom na jej osobu a pomery neprimerane prísny. Zvážiac stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť, možnosť nápravy a pomery obžalovanej s prihliadnutím na účel trestu v zmysle § 23 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. dospel krajský súd k záveru, že je možné použiť mimoriadne zmierňovacie ustanovenie, pričom trest odňatia slobody uložený súdom prvého stupňa vo výmere 2 (dva) roky s jeho podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky je úmerný, nie neprimerane mierny. K takémuto záveru odvolací súd dospel najmä s ohľadom na skutočnosť, že obžalovaná doposiaľ nebola súdne trestaná, má v starostlivosti maloletého syna o výchovu ktorého sa stará, pričom prípadný nepodmienečný trest by nepostihol len samotnú obžalovanú, ale mal by výrazný vplyv aj na syna, čo by bolo v rozpore s účelom trestu. Preto podľa presvedčenia súdu bude mať aj takto uložený trest na obžalovanú dostatočný prevýchovný vplyv, aby si uvedomila závažnosť svojho protispoločenského konania a súčasne bude splnený účel trestu tak, ako to má na mysli ustanovenie § 23 Tr. zák., t.j. chrániť spoločnosť pred páchatelmi trestných činov, zabrániť obžalovanej v ďalšom páchaní trestnej činnosti a vychovať ju k tomu, aby viedla riadny život a tiež výchovne pôsobiť na ostatných členov spoločnosti.

S poukazom na všetky vyššie uvedené dôvody potom odvolací súd odvolanie obžalovanej U. W. a odvolanie krajskej prokurátorky aj s poukazom na výrok tohto uznesenia pod podom I. podľa § 319 Tr. por. sa zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.